



Հովհաննես Թումանյան

Ափսո՛ս...

Լըսի՛ր, սիրտըս երգ է ասում,
Նըվո՛ւմ, նըվո՛ւմ անդադար,
Լաց է լինում ու ափսոսում
Ինչ որ չըկար... ինչ որ կար...

Ափսոսում է ինքը իրան,
Այնպես կամա՛ց, այնքան խո՛ր...
Ափսո՛ս, որ չես լըսում նրան—
Իմ սև սրբտի՛ն սրգավոր:

1899
